

Begroeting en openingswoord

De kracht tot verzoening die in Jezus was,
de menslievendheid van God, zijn en onze Vader,
en de charme van de Geest die alles vernieuwt,
die genade, liefde en eenheid zij met u allen.

1^e lezing	Hnd 2, 1-11	<i>Allen vervuld van de H. Geest</i>
2^e lezing	Rom 8, 8-17	<i>Geleid door de Geest van God</i>
Evangelie	Joh 20,19-23	<i>Ontvang de Heilige Geest</i>

Homilie

Broeders en zusters, vandaag bidt de kerk meer dan ooit:

“Kom, heilige Geest, verlicht het hart van uw gelovigen
en ontsteek het vuur van uw liefde.

Neen, ze bidt het niet alleen. Ze zegt het ook met stelligheid:

“Wat altijd is geweest, het waaien van de Geest, gebeurt aan ons vandaag.”

En daarom bidden we vertrouwwol ...

De deur was op slot. De spraak was vergrendeld

en op het verleden lag een steen die alles voltooid verleden tijd deed zijn.

En plots stonden de leerlingen in de tocht van het wereldgebeuren,

gingen ze spreken in een taal die ieder verstond

en leek er alleen nog maar toekomst te zijn. Hoe kan dat nu?

Ligt dat aan die windvlaag die het huis deed daveren?

Aan die vlammen die zich als tongen van vuur verspreidden?

Aan het spektakel dat Lucas oproept in zijn Handelingen der apostelen?

Als er al spektakel was, dan moeten we dat begrijpen

als het relaas van intieme feiten dat in het evangelie van Johannes terecht kwam.

De evangelist rapporteert de niet zo geruchtmakende woorden van Jezus

over het enige wat er toe doet voor wie zich christen wil noemen

en de boodschap wil uitdragen.

Al is daar ook wel eens een storm bij nodig en kan het zelfs geen kwaad

dat het vuur – niet aan de hoofden – maar aan de schenen wordt gelegd.

Als het pinkstert in de kerk, dan nooit zonder de pijn

die elke geboorte of groei met zich meebrengt.

Maar goed, wat zegt Jezus? “Als gij mij liefhebt...”

Je verwacht er als luisteraar een tegenprestatie van de spreker op.

Die komt er niet.

Integendeel, de liefde lijkt alleen een nieuwe opdracht in haar kielzog te voeren.

“Als je mij liefhebt, dan onderhoud je mijn woord.”

Nieuwe opdracht? Welnee.

Toch zeker niet een taak die ons krom doet lopen van inspanning.

“Gij zult mijn woord onderhouden.”

Het gaat hier om iets wat we mogen aanvaarden als een cadeau – als een goddelijk geschenk waar wij beter van worden.

Het woord van God onderhouden,

dat is zoveel als het geluk ervaren van een universele taal

waarin je kunt antwoorden op de liefde die eerst was – de liefde van God zelf.

“Als je mij liefhebt, dan leer ik je de gedragscode

waarmee je de Vader zult vertederen tot nog grotere welwillendheid.”

Zoiets zegt Jezus.

En... een bewogen god, Hij zal het niet onder stoelen of banken steken.

Hij zendt zijn Geest, dat briesje – ‘t kan ook een orkaan geweest zijn –

enfin de windvlaag die alles, net zoals op de eerste dagen, in het aanschijn blaast.

Alsof de gulheid van het begin nog eens mag worden overgedaan.

“Als je mij liefhebt, dan krijg je alles wat nodig is

om het onvoorstelbare mogelijk te maken: nieuwe schepping uit het niets.”

Want dat is het wat er gebeurt als het woord gestalte krijgt in het leven:

geen angst meer voor de toekomst, een frisse kijk op het geheel

en een kinderlijk vertrouwen, scheppende overmoed, de enige die geoorloofd is.

Paulus zei het raak: “De geest die jij ontvangt, is er niet één die vrees aanjaagt.

Gij ontvangt de geest van kindschap. En *als* jij kind zijt, dan ook erfgenaam.”

En die erfenis, welja, als je die moet beschrijven,

dan heb je het register nodig dat je ook gebruikt

om een spektakel op te roepen, iets wat een ander nooit volledig zal begrijpen als hij geen deeltje is van het spektakel, als hij er niet middenin staat.

Daarom moest het zo ferm waaien in Lucas’ boek,

in die Handelingen der apostelen. Iedereen diepgeraakt door de tocht

die ontstaat als je tegelijk voor- en achterdeur opendoet.

Deur van het verleden en deur naar de toekomst die lijnrecht op elkaar staan,

maar die er wel voor kunnen zorgen dat

– als ze beide op ‘t zelfde moment opengaan –

dat er een nieuwe wind blaast,

één die veroorzaakt wordt door het goddelijke woord dat alle tijden omspant.

Wanneer houden wij nu eens op met in dat woord

alleen een moraal te zien die splijtzwammen zaait.

Dat woord is het goede dat mensen bindt tot gemeenschap,

tot uitverkoren volk dat offers wil brengen, zaken herbekijken

en nieuwe krijtlijnen wil uitzetten die toekomst mogelijk maken voor iedereen.

Als er een nieuw begin mogelijk is,

ook voor het oude dat ontluisterd werd door liefdeloosheid
en miskenning van alles wat kwetsbaar oogt,
als er nieuw begin mogelijk is, dan alleen als we dat woord begrijpen
als iets dat ons kneedt en ciseleert en niet als iets dat wij mordicus volbrengen
vanuit de veronderstelling dat we er macht over hebben.
“Als jullie mij liefhebben, dan zet ik jullie in de tocht van de Geest.
Een Geest die met zijn streling diets maakt dat er een taal is
die niemand kan weerstaan. De taal van het begin,
die van de eerste dag van de wereld,
die van de eerste dag van een onstuitbare christelijke beweging,
die van de eerste dag van een kerk die het – in deze tijd van vrijblijvende woorden
– niet voor de wind gaat maar wel nog leeft.

“Wat altijd is geweest, het waaien van de Geest, gebeurt aan ons vandaag.”
Maar dan alleen als we de moed hebben om naar buiten te komen,
als kinderen die niets te verbergen hebben,
als we naar buiten komen om over Gods grote daden te spreken,
in een taal die iedereen verstaat: die van de vreugde en de vrede,
die van het geduld en de vriendelijkheid, die van de goedheid en de trouw,
die van de zachtheid en de ingetogenheid,
de taal die we de vrucht van de Geest noemen, de moedertaal van het hart.
Dit taalwonder hebben we vandaag nodig. Kom Geest, maak ons nieuw
en doe ons leven zoals de Vader het voor zijn kinderen heeft gewild.